

Atviras laiškas Prancūzijos Prezidentui

Jūsų Ekscelencija Prezidente Emanueli Makronai,

mano studijų Belgijoje draugai, su kuriais kvatodami gėrėm alų, paromis sėdėjom bibliotekose, aistringai ginčijomės apie Martiną Haidegerį ar Emanuelį Leviną, ant palangių susėdę kartojomės egzaminų temas, dabar šitie draugai retai atrašo žinutes. Nes mano kursiojai ukrainiečiai kariauja. Jie, jų tėvai, jų šeimos – visi tapo kraujo ir mirties ištroškusio žvėries žaisliukais.

Nedetalizuosiu jums tų klaidžių žinučių iš fronto linijos, nuo kurių ne tik pašiurpsta oda ar ima pykinti – mes, gyvenantys netoli kariaujančių kaimynų sienos naktimis sapnuojam tai, ką rodo vakaro žinios, bet mes miegam savo lovose, o jie visa tai patiria savo gyvybės kaina.

Jūs viską žinot. Jūs žinot, kaip rusų žvėrys motinos akivaizdoje prievartavo 9 metų trynukes mergaites. Jūs žinot, kaip 9 mėnesių mergytę jie išprievartavo su žvake. Jūs žinot, kad 1 metų berniuką prievartavo dviese, kol jis mirė. Jūs žinot, kad daugybė vaikų ir moterų kasdien prievartaujami brutaliausiais būdais. Jūs žinot, kad vyrai, moterys, vaikai ir senukai yra žudomi lyg avys, jie sumetami į kanalizacijos griovius, lavonai niekinami, maitojami, deginami, važinėjami tankais. Jūs žinot, kad tūkstančiai dar gyvų žmonių tremiami ir laikomi įkaitais, jų namai sulyginti su žemėmis. Jūs žinot, kad Ukraina dabar kvepia ne pavasariu, ne jazminais ar bijūnais, bet pūvančiais lavonais, sukrešėjusiu krauju ir degėsiais.

Mano draugai ukrainiečiai kariauja ir manęs niekada neapleidžia baimė dėl jų gyvybės. Po Bučos skerdynių lioviausi verkusi. Pasakiau sau, kad dabar reikia šaltos galvos ir sprendimų. Jokiam universitete nemoko, kaip reikia elgtis karo metu. Bet gyvenimas moko. Išmoko, kad gali laukti pagalbos rankos iš stipresniojo, bet dėl savo naivumo turi daug šansų atsidurti kapo duobėj čia pat prie savo daugiabučio laiptinės. Turi veikti. Turi nenustoti galvoti, reaguoti ir judėti pirmyn – kad ir uodo žingsneliais.

Lietuva, kuri visada kuklinosi dėl savo mažumo ir galvojo, kad pasaulio žemėlapyje tokia žemės sauja nieko rimto nuveikti negali, staiga padarė stebuklą. Viena pašėlus idėja surinkti pinigų ir padovanoti Ukrainai Bayraktarą pranoko labiausiai laukines fantazijas. Kaip biblinis Dovydas keliais upės akmenukais nugalėjo 3 metrų filistinų milžiną Galijotą, taip lietuviai, apimti didžiųjų kaimynų apatijos ir sprendimų vilkinimo, per 3 dienas su trupučiu surinko beveik 6 milijonus eurų. Kai studentai mesdavomės alui, taip dabar susidėjom Bayraktarui. Žmonės nurašinėjo vienas kitam skolas, aukojo naujoms suknelėms ir pavasariniams bateliams skirtus pinigus, gimtadienio dovanų gautus, laimėtus, sutaupytus eurus. Čia nebuvo solidžių sumų, nuo kurių atimtų kvapą – žmonės nešė po trupinį, po gabaliuką, dalijosi, kiek galėjo ir dar viršaus. Dirbantys ir bedarbiai, senjorai ir

net vaikai – čia buvo garbės reikalas. Pašto ženklas ant jums adresuoto voko irgi ne šiaip sau – mes, lietuviai, dabar esame laisvų Bayraktarų nacija. Aišku, kai dalyvauji stebuklo epicentre, nelabai suvoki jo reikšmės ir dydžio.

Bet, Prezidente Makronai, jeigu mes, tie keli šimtai tūkstančių žmonių sugebėjom suaukoti gerus 5 milijonus per 3,5 dienas, tai kokio ryškumo žingsnių gali padaryti prancūzai!

Žinot, blizgėjimas ir spindėjimas nėra tas pats. Blizgėti galima savo didybe, prabanga, įtakos zonomis, bet spindėjimas eina iš vidaus. Ukrainiečiai jau ketvirtą mėnesį spindi sunkiai nusakoma viltimi, drąsa, meile ir ištikimybe savo tėvų žemei, savo šeimoms, draugams – jie trokšta gyventi, bet yra pasiryžę mirti. Jie lieka prie mirštančio draugo, jie savo kūnu dengia nuo kulku vaiką, jie badaudami dalijasi duona, jie rūsiuose be saulės šviesos slepiasi be baimės jos niekada daugiau nebepamatyti. Realios ir ryžtingos pagalbos reikia šią sekundę, ir šią, ir kiekvieną akimirką, kai mes su jumis kvėpuojam.

Įsiutęs beprotis žvėris nuo gražių kalbų ir alyvų šakelių rankose siautėt inenustos. Net pasakose taip nebūna.

Mūsų kadenciją baigusi Prezidentė Dalia Grybauskaitė lietuvius jau išmokė auksinės frazės: „Nustokim krūpčioti“. Tai mes ėmėm ir nustojom. Jeigu norit, mes galim paprašyti jos, kad ji šito išmokytų ir jus. Laiką, kurį skiriate telefoniniams laukinio žvėries prijaukinimo pokalbiams, galima prasmingai išnaudoti – jei ne Bayraktarų apsipirkimui, tai bent jau ukrainiečių šarvuotų liemenių ar šovinių papildymui. Suprantu, kad nedrąsu, nejauku, nes ir mums taip buvo. Bet drąsa gimsta ne kalbant, o veikiant.

Žvėris, kuris gali sunaikinti mūsų brolių ukrainiečių, o gal net ir mūsų, lietuvių, miestus, namus, kūnus, negali išplėsti mūsų širdžių ir sielų, nes meilė spindi net iš kapo duobės. Prezidente Makronai, junkitės prie lietuvių – po karo galėsime Bayraktarais vieni kitiems siuntinėti saulėgražų sodinukus.

„Нехай ворог знає – ми за Україну" (Tegul priešas žino – mes už Ukrainą)!

Viktorija Urbonaitė

Televizijos ir radijo laidų vedėja, rašytoja, komunikacijos specialistė

Vilnius, Lietuva

#LettersAskingForMore #StandWithUkraine #BayraktarasUkrainai #BayraktarforUkraine

Open letter to the President of France

Your Excellency President Emmanuel Macron,

My friends from my studies in Belgium, with whom I used to drink beer while we chatted, sit for days in libraries, argue passionately about Martin Heidegger or Emmanuel Levinas, and sit on windowsills repeating exam topics, are now friends who rarely write back. Because these course fellows of mine – Ukrainian – are at war. They, their parents, their families - all have become the playthings of a beast hungry for blood and death.

I will not tell you about the eerie messages from the front line, which not only make your skin crawl or make you feel nauseous. We who live close to the border of our neighbors who are fighting, we dream at night what the evening news shows - but we sleep in our beds, when they experience it at the cost of their lives.

You know everything. You know how the Russian beasts raped 9 year-old girls in front of their mothers. You know how they raped a 9-month-old girl with a candle. You know that a 1-year-old boy was raped by two men until he died. You know that countless children and women are raped every day in the most brutal ways. You know that men, women, children and the elderly are killed like sheep, thrown into sewer ditches, the corpses despised, defiled, burned, run over by tanks. You know that thousands of people who are still alive are deported and held hostage, their homes razed to the ground. You know that Ukraine now smells not of spring, not of jasmine or peonies, but of decaying corpses, clotted blood and incineration.

My Ukrainian friends are at war, and I never cease to fear for their lives. After the Butcha massacre I stopped crying. I told myself that what I needed now was a cool head and solutions. No university teaches you how to behave in war. But life teaches. It teaches you that you can wait for a helping hand from the stronger, but because of your naivety, you have a good chance of ending up in a grave, right here in front of the staircase of your apartment block. You have to act. You have to keep thinking, keep reacting, and keep moving forward - even if it is with the steps of a mosquito.

Lithuania, which has always been modest about its small size and thought that such a handful of land on the world map could do nothing serious, has suddenly performed a miracle. One crazy idea to raise money and give Ukraine Bayraktar has surpassed the wildest fantasies. Just as the biblical David defeated the 3 metre Philistine giant Goliath with a few pebbles from the river, the Lithuanians, overwhelmed by the apathy and procrastination of their big neighbors, raised almost €6 million in 3 days. When we used to throw ourselves for beer as students, now we are throwing ourselves for Bayraktar. People wrote off each other's debts, donated money for new dresses and

spring shoes, money from birthday presents, money won, money saved. There were no hefty sums to take your breath away - people brought a crumb, a piece, shared what they could and then some. Working and unemployed, seniors and even children - it was a matter of honor. The postage stamp on the envelope addressed to you is not for nothing either - we Lithuanians are now a nation of free Bayraktars. Of course, when you are at the epicenter of a miracle, you don't really realize the significance and the magnitude of it.

But, President Macron, if we, those few hundred thousand people, have managed to raise a good 5 million in 3.5 days - how many steps can the French take!

You know, glitter and shine are not the same thing. You can shine in your grandeur, in your luxury, in your spheres of influence, but the shine comes from within. The Ukrainians, now in their fourth month, are glowing with an indescribable hope, courage, love and loyalty to the land of their fathers, to their families, to their friends - they want to live, but they are prepared to die. They stay by the side of a dying friend, they cover a child with their bodies against bullets, they share their bread in hunger, they hide in cellars without sunlight, without fear of never seeing it again. Real and decisive help is needed this second, and this moment, and every moment that you and I are breathing.

The raging mad beast will not stop raging with fine speeches and olive branches in hands. This doesn't happen even in fairy tales.

Our former President Dalia Grybauskaitė has already taught Lithuanians the golden phrase: "Let's stop squatting". So we took it and stopped. If you want, we can ask her to teach you the same. The time you spend on the phone taming the wild beast can be put to good use - if not shopping for Bayraktars, then at least replenishing Ukrainian armored vests or ammunition. I understand that it is shy and uncomfortable, because it was like that for us too. But courage is not born by talking, but by doing.

The beast that can destroy the towns, homes and bodies of our Ukrainian brothers, and perhaps even of us Lithuanians, cannot tear out our hearts and souls, because love shines even from the grave. President Macron, join the Lithuanians - after the war we will be able to send each other sunflower seedlings by Bayraktars.

„Нехай ворог знає – ми за Україну" (Let the enemy know - we are for Ukraine).

Viktorija Urbonaitė

Television and radio presenter, writer, communication specialist

Vilnius, Lithuania

#LettersAskingForMore #StandWithUkraine #BayraktarasUkrainai #BayraktarforUkraine